

РЕПЕР

ГЕОДЕТСКА ТЕХНИЧКА ШКОЛА
www.geodetska.edu.rs

Септембар, 2015 год. Број 2.

У овом броју:

- Пет ученика- пет медаља
- Сајмови образовања
- Еко- репортери

2

Сталне рубрике:

- Геодезија у геодетској
- Спортске стране

Зашто треба да постоји „Репер“

*“Крајеви се
потроше, почеци
увек трају.
Почетак -ето
шта је на крају“.*

Д.Радовић

Наш велики песник у једној својој наизглед дечјој песми рече, а ми у школи добро знамо да је био у праву, да се на крају сваког краја увек крије нови почетак.

На крају смо једне школске године у којој смо учили, играли се, путовали, и такмичили се, и углавном смо све то радили успешно. Побеђивали су наши математичари, песници, глумци, иноватори, а професори су дали све од себе да се одговори на изазове којих није било мало. Понекад смо морали да побеђујемо себе, да мењамо старе навике, да неке ствари радимо по другачијим правилима, а то није увек и свима било лако. Зато су такве победе најлепше.

Заједно смо са својим ђацима и у лепом и у тешком, и кад се уређују учионице, и кад се слави матура, када треба прикупити помоћ онима којима је потребна, али и када треба само рећи лепу и лековиту реч.

Испратили смо у свет још једну генерацију матураната, али су нам зато дошли „неки нови клинци“. Чекају нас упознавања, прилагођавања, али и наставак рада у новинарској, еколошкој, драмској, и свим осталим секцијама.

Пред нама су две велике екскурзије, прослава Дана школе и још много тога што смо прошле године започели.

Све то ваља пратити, описати сликом и речју, а зато овај часопис и постоји.

Уредник Оливера Лојаница, проф.

Пет ученика – пет медаља

АПАТИН – Републичко такмичење геодетских и грађевинских школа Србије

Награђени ученици

У Средњој грађевинској и Дрвопрерађивачкој стручној школи у Апатину одржано је од 23. до 25. априла 2015. године 26. Републичко такмичење геодетских и грађевинских школа Србије. На том такмичењу ученици наше школе су постигли следећи успех:

ПРЕДМЕТ: Геодетска мерења и рачунања

1. МЕСТО: Лабовић Мирко IV-1 (ментор-Љубичић Владимир, професор геодетских предмета)
2. МЕСТО: Митровић Михаило IV-1 (ментор-Љубичић Владимир, професор геодетских предмета)
3. МЕСТО: Костић Милош IV-2 (ментор-Љубичић Владимир, професор геодетских предмета)

ПРЕДМЕТ: Примена рачунара у грађевинарству- AutoCAD 2012

2. МЕСТО: Милић Милош III-4 (ментор-Босиочић Станислава, професор геодетских предмета)

ПРЕДМЕТ: Математика

3. МЕСТО: Ласица Никола IV-3 (ментор-Радић Марија, професор математике и директор школе)

Геодетска школа честита ученицима на освојеним медаљама.

ТАКМИЧЕЊЕ МЛАДИХ ИНОВАТОРА

У Новом Саду је 19.03. 2015.год. одржано већ традиционално такмичење младих иноватора у разним областима. Учесници такмичења су били ученици средњих школа из Војводине и Београда.

Млади су се у великом броју одазвали позиву организатора и показали су много изузетно маштовитих и занимљивих радова. Биле су изложене разне иновације, од маштовитих играчака до веома креативних апликација. Најуспешнији, међу заиста dobrим такмичарима, били су ученици Зуботехничке школе из Београда, а за најуспешнији рад изабран је (кажемо ко је најбољи био). На такмичењу су Геодетску школу из Београда представљали ученици другог разреде који су поред својих маштовитих радова у Нови Сад отишли са добрим расположењем, како ученика, тако и професора који већ имају искуства са такмичењима из претходних година. Њихови радови су, без обзира што у јакој конкуренцији много добрих радова, нису изабрани за даље такмичење, ипак привукли пазњу, како многобројних посматрача, тако и чланова жирија.

Обасипани похвалама, ученици ГТШ вратили су се у Београд обogaћена новим искуством и новим идејама којима ће покушати да се наредне године изборе за пласман у вишу етапу овог међународног такмичења.

Прилог су урадили учесници одељења III-2:

*Катарина, Лара, Тамара, Милица, Никола,
Александар.*

ШТА УПИСАТИ?!

Сајмови образовања

Сајам образовања је организован од стране београдских општина у циљу упознавања основаца са средњим школама (професионална оријентација). Велики број осмака није сигуран којим занимањем жели да се бави у свом животу. Занимања има веома много и осмаци нису сигурни које занимање је прави избор. Неко бира занимање по томе што мисли да је цењено, или популарно, или се добро плаћа, а понекад одлуку доноси и сасвим случајно.

Велико је задовољство радити

посао који волимо. Због тога је веома важно да ученик открије своја интересовања, па је корисно посетити сајмове образовања, како би мали матуранти боље упознали које све средње школе постоје.

На сајмовима образовања своју презентацију имала је и Геодетска техничка школа. На нашем штанду су обично били по 2-3 наставника и неколико ученика. Дељени су флајери школе, пуштане презентације. Основци су се упознали с оним што се пручава у Геодетској техничкој школи.

То је била добра прилика да се млади матуранти упознају са геодетском професијом, геодетским инструментима, радом наше школе; мало попричају са директорком, професорима и ђацима геодетске школе.

Захваљујемо се нашем традиционалном партнеру фирми Vekom на техничкој подршци, као и свим ученицима који су на најбољи начин представљали нашу школу.

*Владимир Љубичић,
проф. геодезије
Даница Богдановић, III-4*

ШТА УПИСАТИ?! ЗАШТО БАШ ГЕОДЕТСКУ?

ГЕОДЕТСКИ ТЕХНИЧАР - ГЕОМЕТАР

Израђује геодетске карте или планове за потребе пројектовања путева, железница, хидрографевинских објеката, уређења насеља,... Планове прави тако што на терену прикупља податке снимањем, детаљно премерава удаљеност између унапред одређених тачака (кота), врши математичку обраду података (обично уз употребу рачунара), црта слику терена у одговарајућој размери. За потребе мерења служи се посебним уређајем за регистровање, меморисање и кодирање података на терену. Планове које је сачинио, геометар уступа архитектама и грађевинарима при изградњи објеката, службама које утврђују наплату пореза и др. Ради претежно на терену, али и у затвореним просторима, бироима.

Ако се одлучите за Геодетску техничку школу, сачекаће вас разне ваннаставне активности, рад у секцијама, дружења и такмичења. Дани у школи су нам занимљиви, динамични и никада нам није досадно. **ЧЕКАМО ВАС!!!**

ПРОЛЕЋНЕ ПРАКСЕ У ГЕОДЕТСКОЈ

У оквиру редовне наставе предмета Геодетска мерења и рачунања, у другом полугодишту за ученике од првог до четвртог разреда реализује се блок настава-пракса. За ученике првог разреда пракса се обавља у школи у трајању од 60 часова, тј. 2 радне недеље, док ученици 2., 3. и 4. разреда праксу обављају 1 радну недељу у школи, а 1 радну недељу у Геодетским организацијама или Републичком геодетском заводу-Служби за катастар непокретности. Приликом реализације блок наставе у оквиру школе ученици обједињују и допуњују знања из сродних геодетских предмета кроз решавање задатака на терену, обраду података мерења и на тај начин се обучавају за самосталан рад који их очекује по завршетку школовања. Такође, да би били у потпуности оспособљени за обављање геодетских радова који их очекују по завршетку школовања, ученици 2., 3. и 4. разреда обављају и праксу у Геодетским организацијама или Републичком геодетском заводу-Служби за катастар непокретности. На тај начин допуњују своја знања стечена током школовања и упознају се са врстама геодетских

радова и начинима њиховог извођења кроз теренске и канцеларијске радове. Ученици обављајући праксу у Републичком геодетском заводу допуњују своја знања стечена из области катастра непокретности.

У дворишту Геодетске техничке школе одржана је практична настава, која је од кључног значаја за ученике који су изабрали да се у будућности баве послом геометра.

Већ од првог дана ученици су показали велико интресовање и у складу са тим у пракси демонстрирали знање које су стекли на часовима теоријске наставе. Позитивна радна атмосфера владала је све време, а за то су најзаслужнији професори, који су са лакоћом уклањали све нејасноће које су се јављале током рада.

Прилог радили
Душан Антић II-1
Милица Гавриловић, проф. геодезије

Станислав Младеновић

Реци нам нешто више о такмичењу „Пословни изазов“:

Имали смо три сата да осмислимо производ који ће бити економско исплатив, који ће имати циљну групу корисника. Морали смо да урадимо цео бизнис и маркетинг план компаније, да се расподеле финансије. Имали смо два минута за излагање наше фирме и један минут за одговарање на питања, а имали смо и помоћ ментора. Био сам у тиму са четири потпуно непознате особе. Морали смо да направимо производ који не загађује околину. Ми смо мислили да повежемо GPS са малим рачунаром да покаже особи са инвалидитетом где има слободан пут и пролаз. Ми смо били двадесети на излагању и када су прошли првих десет туристичких агенција схватио сам да ћемо победити сигурно.

Реци нам нешто о себи:

Рођен сам 30. Маја 1997 године у Београду. Ученик сам четврте године Геодетске техничке школе.

Како си дошао на идеју да упишеш Геодетску техничку школу?

Геодетска ми није била прва жеља. Прва жеља ми је била Ваздухопловна школа. Имао сам доста бодова из основне школе и могао сам да је упишем, али ми је мајка променила листу жеља док сам био у селу. Првих пет школа на листи су ми биле гимназије, а шеста ми је била Геодетска.

Да ли те сада занима геодетска струка?

У неким тренуцима ми је занимљиво, а у неким не, више волим теренски рад. Након средње планирам да упишем Математички факултет у Новом Саду, или да упишем продукцију.

Твој хоби је?

Немам неки посебни хоби, али обожавам да гледам филмове. То су углавном психичке драме, не волим комедије.

Шта ти најбоље иде у школи?

Најбоље ми иде оно што више немам у трећој години, географија и физика.

Твој свакодневни циљ?

Да насмејем што више људи у току дана.

Твоја порука новим генерацијама?

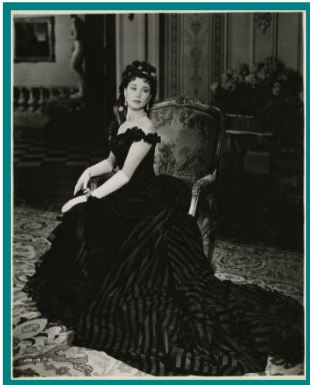
Будите оно што јесте, не претварајте се у оно што нисте. Бићете срећнији.

Подружница професора руског језика у Београду при Славистичком друштву Србије и Руски центар за науку и културу у Београду, организовали су концерт у Руском дому 05.05.2015. који је за циљ имао промоцију руске културе и језика. Ученица наше школе Зорана Станојевић IV-2 учествовала је на том концерту, а подршку су јој пружили ученици који уче руски језик са професорком Јеленом Животић.

Једна добра анализа омиљене лектире Ана Карењина- књига и филм

Ана Карењина

Ако нешто не волим, онда је то када људи кажу: „ Ах, књига је увек боља од филма. Филм као уметност нема ту снагу која би могла да подржи добру књигу “. Могу да схватим због чега то кажу. Истина је да су већина филмова који се праве на основу књижевних дела далеко мање успешна од тих књига. Али људи морају да схвате због чега је то тако. То није због тога што је филмска уметност слабија од књижевне, јер није (што не значи ни да је снажнија), већ због тога што људи узимају књижевна дела која НЕ разумеју и праве филмове по њима како би зарадили новац преко већ прослављених књига. И да, наравно, испадне лоше. Али, наравно, постоје и филмови који су подједнако добри као и књиге по којима су прављени, некад и бољи од њих.

„ Ана Карењина "Лава Николајевића Толстоја је, по многима, једна од најбољих књига свих времена. По њој је направљено доста филмова. Међутим, какви су ти филмови у односу на роман?

Свака филмска верзија „ Ане Карењине " наилазила је на различит пријем критике. Филмски критичари су добро оценили прва два филма, један из 1935. и други из 1948. године, остали филмови су наишли на поприлично лош пријем критике. Међутим, као неко ко доста времена посвећује филму, могу да вам кажем да су филмски критичари највећи позери од свих критичара. Шта више, могу да се кладим да су прва два филма добро оцењена само због тога што у једном глуми Грета Гарбо, ау другом Вивијен Ли.

Књига „ Ана Карењина "је боља од било ког филма који је направљен по њој, у нечему заиста ти филмови греше и нешто их спречава да буду добри колико и књига.

У ово нисам укључио мини-серија из 1977., 2000. и 2009. године, ни ТВ филм из 1985. јер нигде нисам успео да га надђем и да га погледам.

1. СВЕ срећне ПОРОДИЦЕ личе ЈЕДНА на другу, а све несрећне ПОРОДИЦЕ су несрећне на свој НАЧИН

Ово је реченица којом почиње Толстој своје дело, а она говори о чему се у делу и ради, то су срећне и несрећне породице. Изгледа да ниједан филм не успева толико добро да нам дочара трагедије породица, а још мање да нам покаже разлику између срећних и несрећних породица у делу. Ово је углавном због тога што филмови покушавају да се фокусирају на причу о Ани и Вронском и да од овог дела направе љубавну причу, не схватајући да би ово и била још само једна љубавна прича да је није написао Толстој. Да нема Толстојеве генијалне анализа ликова и њихових односа, ова књига никада не би била ремек дело, већ само један страшно досадан љубавни роман.

„ Ана Карењина "из 1935. године је најбољи филм од свих филмова прављених по овом делу јер не прави грешку, тј., не прави од овога филма само љубавну причу. Исто важи и за филм из 1948. године, који је вероватно лошији од свих осталих филмова. Руски филм из 1967. године толико покушава да испрати роман да потпуно губи смисао, док филм из 1997. године, иако се фокусира више на Љевина и Кити него било који други филм, исто не погађа Толстојеву идеју, јер као своју тему узима проналажење праве љубави. Због тога само Ана Карењина и Љевин изгледају као главни ликови, трагедија породица се потпуно губи. Што се тиче филма из 2012. године, он је једноставно покушај да се на познатој књизи направе паре.

2. ЛИКОВИ

- Ана Карењина

Најбоља Ана Карењина на филму је Грета Гарбо, потпуно и уверљиво показује прави проблем у Анином животу, а то је тешка одлука да изабере између своје љубави и свог сина, две најважније особе у њеном животу. Вивијен Ли, колико год она била фантастична глумица, не успева да нам прикаже Ану Карењину онаквом каква она јесте. То није њена кривица. Углавном је то кривица јако слабог сценарија који уопште не улази у Анину психу, само узима Ану за главни лик како би могла да потенцира љубавну причу. Татјана Самојлова даје поприлично блед приказ Ане, не успевајући да нам да било који разлог због којег бисмо се бринули за њу. Софи Марсо има исти проблем. Кира Најтли, коју поштујем као глумицу, није успела да остави снажан утисак у првом делу филма, или да најбоље дочарава Анину сломљену личност на крају. Филм из 2012. године најбоље показује осуде друштва и Анино ношење са свим тим теретом.

- Љевин

За многе главни лик дела, Љевин је главни разлог због којег неки љубитељи књиге мрзе ове филмове. У филму из 1935. године, Љевин потпуно губи значај. Ово је због неких великих промена у филму, које су се мени заправо свиделе. Наравно, није добро потрошити узалуд једног таквог сјајног лика као што је Љевин. Мени, као некоме ко жели да се бави филмском режијом, било је фасцинантно како су у неким старим филмовима људи успевали да уклопе огроман роман у само сат и по времена . . . „Ана Карењина“ из 1935. за сат и по времена успева да нам прикаже потпуну психу Ане и Вронског, али су због тога сви остали ликови били жртвовани, па чак и Љевин. У филму из 1948. године, Љевин добија мало више простора, али оставља утисак да је то урађено само зато што је тако и у роману, без неке велике потребе да се направи неки смисао око његове приче. Руски филм, иако има више Љевина, има исте проблеме као његов претходници. Филм из 1997. године најбоље приказује Љевина и ово је једини филм који у томе успева стављајући Љевина у улогу главног лика и приповедача који нам прича све оно што се дешавало и са њим и са Аном. Алфред Молина је и најбољи

Љевин. Филм из 2012. године јако добро обрађује Љевина као јунака, међутим опет његова прича нема нимало смисла, јер се људи који су правили филм не труде да нам покажу везаност (или разлике) између Ане и њега .

- ВРОНСКИ

Вронски је у свим филмовима јако добро дочаран, међутим, морам да издвојим најбоље, а то су Шон Бин, један од најбољих глумаца свих времена, који глуми у филму из 1997. и Арон Тејлор Џонсон из 2012. године, који приказује фантастично одаљеност Вронског од Ане на крају, и који је по мени, иако га критичари НЕ воле, један од најбољих младих глумаца данас.

- КАРЕЊИН

Алексеј Карењин је по мени један од најбоље написаних ликова икада. Описан је његов положај у друштву, његово понашање, његово опхођење према Ани и сину, његове навике, али такође и његова људска страна, његове мане. Филмови приказују Карењина као негативца, осим филма из 2012. године, који коначно њему даје неку људску црту. Њега глуми Џуд Ло, један од најбољих глумаца данас, чини Карењина најсимпатичнијим ликом у целом филму, потпуно га дочаравајући.

3. СПОРЕДНИ ЛИКОВИ

Наравно да ниједан филм није укључио споредне ликове у главни ток радње, иако баш они у роману често имају поприлично велики значај, што је логично јер књига има осамсто страна. Ни један од филмова није добар у томе. Али, ако бих морао да баш да изаберам један, изабрао бих филм из 1935. године, који на веома убацује неке споредне ликове који обичним гледаоцима ништа неће значити, или ће бити интересантни онима који су прочитали књигу.

4. ДРУШТВО

Сваки филма успева да прикаже друштво тог времена у Русији и поприлично су успешни у томе. Што се тиче тога који филм најбоље приказује руско друштво тог времена, филм из 1997. Године је најубедљивији, али што се тиче тога која верзија најбоље приказује однос друштва према Ани, онда је то филм из 2012. године. Филм из 2012. такође покреће и неке важне теме о којима Љевин прича у књизи.

5. ПРИЧА

Док је други део књиге у свим филмовима сјајно одрађен, и на њега је обично потрошено највише времена, људи који су правили филм изгледа први део не схватају као важан део књиге. Проблем настаје у трећем делу код свих филмова. Ниједна филмска верзија не успева да да ту дозу напетости током сцене са трком, која се осећа у књизи, што је страшно разочаравајуће. Филм уз помоћ брзих размена кадрова и музике обично то боље ради него књига. Свеједно, четврти део, који је вероватно најбољи део целе књиге, је катастрофално одрађен у свим филмовима, осим у оном из 2012. године. Тај део би требало да покаже право лице свих ликова и откривање истине. Пети део књиге скоро да и не постоји у филмовима. Изузев пар филмова који имају приказ венчања Љевина са Кити, све остало је изостављено из овог дела. Исто важи и за шести и седми део. Филмови ни не покушавају да троше време на осми део, већ само ређају сцену за сценом како би Ана коначно, могла да се убије. Моје решење би било да, пошто се толико фокусирају на прва четири дела, толико мало на остала четири дела, филмови једноставно потпуно прате причу четвртог дела и онда пусте Ану да умре на постељи Карењина, рађајући дете Вронског, после помирења између Карењина и Вронског. Након тога ће бити Вронског отићи у пацове. Ово би имало много већи утицај него било која од оних глупих сцена самоубиства.

6. КОМПОЗИЦИЈА

Оно што није урадио ниједан филм, једна је од најважнијих ствари у књизи, а то су токови мисли ликова. Чак и у филму из 1997. године, где нам је Љевин прича причу, у не чујемо његове мисли, већ нам препричава оно што се дешава на филму. Каква грешка! Публика има очи. Не треба да се истичу неке ствари које су толико очигледне. Док остали филмови своју причу причају на поприлично класичан начин, филм из 2012. године то начини тако да се има осећај да се све дешава у позоришту где видимо глумце који глуме ликове из дела, чак понекада видимо да људе који намештају сцену. Док су неки били изненађени оваквом одлуком, ја мислим да је поприлично лоша, јер нам онемогућава да се бринемо за ликове када знамо да су глумци, на шта нас филма стално подсећа.

Ана Карењина

Препоруку написао: Никола Ђонович, филмофил из одељења III/2

Пролећа Арије В. Филдингс

Арија је седела у удобној фотељи у својој старој соби. Толико је успомена веже за ову малу просторију. Присећајући се свега, суве, испуцале усне јој развише се у слабаћни осмејак. Нису све успомене биле лепе, али биле су њене. И биле су, по њеном мишљењу, несвакидашње.

Устала је дасипа себи шољу чаја. Старе кости биле су слабе и било јој је потребно више времена да стигне до кухињског пулта на коме је стајао чајник. По повратку је јаче стегла џемпер: ово пролеће је било изузетно хладно. Поново се сместила у фотељу, гледала кроз прозор и присећала се пролећа која су прошла...

Те године пролеће је било веома топло. Скоро, па се чинило да је било лето. Деца из Аријиног краја шетала су и забављала се. Али не и она. Она је лежала на поду у својој соби и цртала. Оловка као да је сама летела по папиру, на коме су оживљавале птице, дрвеће и цвеће. Арија је погледала свој цртеж када га је завршила „Не... Превише весело,“ промрљала је, па згужвала хартију. У Аријину собу тада је улетела њена мајка.

„Шта то радиш? Спакуј се већ једном, зар треба да те подсећам да полазимо рано ујутру?“

„Не, мама,“ Арија дубоко уздахну. Пар дана раније сазнала је да се њена породица сели, и то у стару, оронулу кућу у месту далеко од оног где је провела детињство. Сазнала је и шта је било са претходним власницима: седамнаестогодишњак је нестао. Дуго су га тражили, цео градић је знао за његов случај, али све је било узалуд. Нису га пронашли, и сви су већ изгубили наду да ће га икад пронаћи живог. Почели су и трачеви. Сви су знали да је он био проблематичан, не би било чудно да је побегао од куће. Неки су тврдили да је извршио самоубиство. На крају су сви усвојили то као чињеницу и наставили са својим животом. Али, породица младог момка није могла да поднесе тугу и превише их је тога у том граду и у тој кући подсећало на њега и на крају су се вратили у родну Енглеску.

Али Арија није веровала у све то. Веровала је да је претходним власницима једноставно досадила ова кућа налик замку. Ипак, те ноћи није могла да спава.

Сутрадан у подне породица Филдингс је већ била испред прелепог замка. Био је саграђен од камена, имао је мноштво прозора и по свим зидовима пузала је лоза. Био је окружен високом зеленом травом прошараном цвећем. Арија, међутим, није била срећна. Мислила је да је ова кућа грозна. Била је доста удаљена од најближег домаћинства, а до центра малог града требало је возити сат времена.

Када је Аријина мајка показала Арији њену собу у којој се већ налазио намештај – кревет, ормар и велико огледало – Арија је залупила вратима и бацила се на распакивање. Брзо је премештала одећу из торби и кутија у ормар да би што пре могла да одрема. На дну ормара, у фиоци, била је, уредно сложена, црна мајица. Није била њена, али јој се свидела и обукла ју је. Док се дивила одразу у огледалу, крајичком ока је видела нешто – замало да јој промакне – и окренула се на пети док јој је срце куцало као лудо. Ту, на њеном кревету, седео је дечко приближно њених година. Мислила је да јој се причињава и протрљала је очи, али он је и даље био ту.

„Лепо ти стоји. Извини што сам те уплашио, Арија.“ Његов британски акценат био је веома јасан. „Ја сам Мајкл“

Арија је пар секунди само стајала ту, гледајући га. Хтела је да га пита одакле он ту, али питала га је нешто друго кад је успела да проговори.

„Како... Како знаш моје име?“ Задрхтао јој је глас.

„Чуо сам да те је тако назвао отац. То ти је отац, зар не?“

У наредних пар сати, Арија и Мајкл су се боље упознали. Било му је потребно доста времена да јој објасни ко је он. Заправо, више времена му је требало да је убеди да не лаже. Тврдио је да је он момак који је живео ту и нестао, као и да је био мртав. Али, Арија је ионако била скептична, тако да су ово за њу биле бесмислице.

„Значи, ти си дух.“

„Мхм.“

Арија се тихо насмејала и одмахнула главом.

„Па онда сигорно можеш да... хм... постанеш невидљив?“

„Невидљив? То је тако... Не знам. Обично. Предвидљиво.“

Тада је већ пуцала од смеха. Овај је сигурно пијан, помислила је.

„Па добро, можеш ли нешто да урадиш и нестанеш? Јер се моја мајка управо пење уз степенице а ја не бих волела да сазна да је у мојој соби дечак – и то мртав.“

Мајкл је набацио осмех и искочио кроз прозор на трећем спрату. Арија је притрчала да види „да ли се лудак поломио“, али када је пришла прозору, Мајкл се већ опуштеним ходом удаљавао од зидова велике зграде. Како живо биће може да скочи са трећег спрата зграде са високим плафонима и заврши без иједне модрице, то је оно што је цело вече копало Арију.

Јак тресак прекинуо је Арију из размишљања. Њена мачка је оборила саксију са цвећем. Док је скупљала неред, присећала се тога како му је после месец дана коначно поверовала, јер га нико други није видео, и јер никако није могао да се повреди. А ни то да је пролазио кроз зидове није занемарљиво. А оно што га је држало у нашем свету била је његова радозналост. Хтео је да сазна ко га је убио, јер је био сигуран да у питању није било самоубиство. Није се сећао последња двадесет четири сата свога живота. А од Арије је тражио да му помогне у потрази за убицом.

И јесу. Две године су лутали, тражили одговоре, али што је више било одговора, то се више нових питања јављало. Арија је испитала сваку особу која је икад познавала Мајкла, као и оне особе које су биле блиске са онима који су га познавали. Сваки траг је водио у слепу улицу. Међутим, после толиког мучења и исцрпљујућег изигравања детектива, на крају се све svelo на особу у коју су најмање сумњали. Био је то Мајкл најбољи друг, Оливер, који је био љубоморан на Мајклову популарност. Он је и признао да је својим рукама убио особу која му је највише веровала, и није се чинило да му је било жао. Давао је утисак хладнокрвности налик на психопату, и Арија је била згађена таквим понашањем. Оливер је одмах након свог великог признања и подугачког говора о томе како је Мајкл заправо заслужио да умре јер га, наводно, нико није волео, побегао из града.

Када су решили мистерију, појавио се нови проблем. Мајкла више ништа није задржавало у овоземаљском свету и могао је сваког трена ишчезнути. Али, за те две године, околности су деловале на то да се Мајкл и Арија зближе и између њих се родила љубав. Он јој је обећао да ће је чекати на другој страни. Од тада, сваког пролећа ју је на дан када су се упознали, који је уједно био и дан када су се растали, на прагу чекала по једна бела ружа. Сетио се да јој је то омиљено цвеће. Али то је престало када се она преселила у Француску, где је живела годинама.

Када је већ доживела дубоку старост, осетила је на има много више дана иза себе него испред, и одлучила је да последње дане свог живота проведе на месту где је била најсрећнија. Никада се није удавала, и то јој није сметало. Била је верна Мајклу.

Сетила се да је био тај дан. Дан коме се највише радовала. Отворила је улазна врата, и она је била ту. Једна једина, сама, бела ружа.

Те вечери Арија је са осмехом заспала, и није се више пробудила. А Мајкл ју је, као што је и обећао, чекао.

Текст написала:
Милица Здравковић III-2

Извештај са Ђачких песничких сусрета

Дана 19.05.2015. Општина Звездара организовала је поетско такмичење „Ђачки песнички сусрети“ у Пан театру- Библиотека „Бранко Миљковић“ у 11 часова. Сања Савић, ученица Геодетске техничке школе пласирала се у финално такмичење са песмом под називом „Она“. „Након три дана, 22.05.2015., окупили смо се да по још један пут изведемо наше ауторске песме“, каже Сања.

Песникиња Сања

Песма којом се пласирала за даље такмичење освојила је III место на општинском такмичењу Звездара. Сања спада у особе које пишу за своју душу, и све своје емоције износи на папир. Захвална је професорки српског језика Амири Петровић, што је донекле на својим секцијама, у школској библиотеци, препознала њен таленат писања ауторских песама и част јој је била да представи Геодетску техничку школу на таквом такмичењу. За њу је то био један од великих дана у њеном животу.

ОЊА

*Ше очи, очи душе моје,
како лепо говоре.
Каквим само жаром гледаш у њу,
У лицу озарен,
без додира њеног као слеп.
Већ си зрео, ведар, весео.
Јасно је: када видим како гледаш у њу,
знам да ми место није ту.
Истекло је време среће,
у близини чујем дивље таласе.
Душа ми рањена, не жели крај.
Мада сада припадаш њој.
Што знам.*

Текст писале: Јелена Савковић и Зорица Божовић II-4,
Драгоцену помоћ у писању извештаја прижила је Сања Савић III-3

„Човече, ти си клатно између смеха и суза“ (актуелан текст о насиљу над женама)

Човек се често налази између крајности. Питање је само да ли ће неко заувек остати у тами својих неостварених амбиција, или ће себи обезбедити душевни мир.

Њено слабашно, неухрањено тело се увијало под налетима јаких и немилосрдних удараца. Страховала је, од онога што би могла видети, ако подигне своју тешку и расквављену главу. А он, он је хранио свој безлични мушки его гледајући је како стари млада, чекајући да пусти глас, како би је још једном јако одгурнуо натраг. Нема суза. Нема страха. Нема наде. А такав је свет стварала у себи, да би јој позавидео и највећи хедониста у овом универзуму. Своје је машинице, хаљине, руже, снила у дворцу у коме је била краљица. Она то и јесте била. На том платоу испред њеног дворца, дан и ноћ, сат и минут, бол и разврат нису постојали. Увек је било сунчано и топло у том несигурном срцу, чије вапаје само Бог, дубоко у њој сакривено чује. И није се више бунила, знала је да не може променити своју већ увелико записану судбину. Највећи грех, био је што није довољно кадра да се супротстави. То што своју немоћ гледа као једину преосталу опцију.

Мењала је срећно детињство, све те безвезне осмехе, дечије невинно посматрање света, пожртвоване људе у свом животу, мењала је своје родитеље, за нешто што јој је тако лако исклизило из руку, као да га никад није ни имала. Знала је да свом детету то никад неће успети да пружи, знала је да то њено мало, уплашено чедо невинно плаче у мрачној и хладној соби, дубоко подвучено под јорган, сваки пут када он на њу дигне глас, без разлога је удари и то јој је била највећа казна. Подне је. Ручак уредно постављен на столу, виљушке и ножеви поређани са стране, празни тањира, празно срце, празан плач.

Уморне руке по последњи пут прелазиле сиви столњаком и испревљају све наборе. Вино, које је симбол здрављења, у њеној кући је ствар која ће јој задати још један мучан и туп бол, ствар која ће поразбијати све судове са стола и испросипати сву храну, зато што није довољно слано како треба да

буде.

Направила бих паралелу између ње и Софке. Деле исту судбину, зар не? Безбрижан живот, за пакао. Рекла бих, пошто је она лик у мојој глави да можда и постоји. Пуно је жена које трпе насиље у породици. Да ли зато што немају где да оду или зато што су болесне од Стокхолмског синдрома па се увек враћају по још батина, остаје вечно питање.

Ја бих написала, да је у њеном уму дошло до промене, тачније до жеље за променом, зато што сам и ја жена и зато што бих волела да смо све, јединствене краљице у својим малим световима јаке и одлучне, да онима које волимо, обезбедимо боље. Јер шта су мушкарци без жена? Неисписана књига.

Модрим рукама је обијала врата. Испод леве руке, прегршт, спакованих ствари, нешто ситнине, и жеља да свом детету пружи боље. Свесна је да она то једина може. Када је прво јутарње сунце обасја, признаће она себи да је урадила праву ствар. Какав јој год живот, од данас био „суђен“, живеће га поносно, јер бих јој ја прва рекла, да докле год мислила да судбина постоји, није имала чему да се нада и шта да промени, овако када мисли супротно, зна да сад не би била слободна, да одлучи шта ће, ако јој је све то, већ негде било записано. Мушкарци! Запамтите!

Оног момента када дигнете руку на жену, заувек сте убили човека у себи.

Моја соба, мој свет

Током мог одрастања и сталног мењања места становања, променили смо безброј станова, много нових околина и превише нових људи . Од преко 15 станова, само сам у 2 стана имала своју собу. Други стан у коме сам имала ту “привилегију” је онај у коме тренутно станујем.

То је једна собица у поткровљу , на почетку ходника који воид у “лабиринт” наше куће. На први поглед је малена собица безоблично белих зидова, већих прозора и великих ормана. Чак и када сам у њу ушла први пут, запитала сам се како да неутралност једног дела куће , претворим у нешто аутентично и по мени препознатљиво. Нешто што вас натера да кажете “и, ово је сигурно Јованина соба”. Заправо ми је и требало доста времена док нисам истражила сваки ћошак, паметно искористила простор сваког центиметра, и унела живост и креативност, и нови свежи изглед у моју малу собицу. Временом се распоред намештаја променио, зидови добили нови “аутфит”, а све смештено и укуткано тако да има места за све.

Сада након 2 године, и “искустава” из те собице, било би ми заиста да се одвикнем од свих чари које некад не знам да ценим, и неких чари које су ми несвесно ушле под кожу. Схватила сам да сам чак постала емотивно везана за све навике које сам у њој стекла, и да не могу да замислим нешто друго као моје “пребивалиште”, јер је унутра све кројено по мојој мери, почевши од кревета, довољно великог за мене и све оне медведиће и прасиће које сам добила, а немам где да их ставим. Шарено ћебе уместо постељине (јер је не подносим) и плаво ћебе које прекрива целу површину кревета. Два прозора која комотно стоје изнад моје главе када лежим, и са којих се огледа невероватна слика комшилука, мноштво других куча, и огромног школског дворишта на само пар стотина метара од моје куће. Да не заборавим и прелепи ноћни поглед на небо, и мале тачкице које означавају упаљена светла по кућама, уличне светиљке и аутомобиле, од којих ме вешто крије завеса наранџасте боје. Ту је велика плава фотеља са које уживам у том погледу, или којом се зими приближим радијатору који је тик испод прозору, не бих ли мало угрејала чланке. Поред фотеље је велики радни сто, на који је прешло све чему сам и мало посветила пажњу, од књига, дневника и романа, до лака за нокте, добијеног цвећа, и понеке шоље са наслагама нес кафе. изнад стола мој уредна цртеж грба фудбалског клуба Црвена звезда, испод којег виси распоред часова, залепљен на поклопац кутије од ципела. и коначно 2 велика ормана пуна одеће, јакни и покоје залутале чарапице. У једном је шипка где се качи готово било шта што стаје на чивилук, а доле кутије пуне (старих) успомена, од шаха па до срца којих и даље миришу. Други је сачињен од 3 фиоке, једним делом са “вратима” и једног дела који је откривен. У том орману може се наћи свашта, од парфема, купки, албума за слике, покоје старе свеске и пуно лепих кесица, до по које плишане играчке, качкета и урамљене слике са матуре. У фиокама ствари, и тик поред фиока, на поду прекривеном зеленим етисоном, црна мрља од туша за рапидограф. изнад кревета залепљен календар Црвене звезде, којег прво угледам када се пробудим. За ту собу сам веома везана, у њу сам уткала успомене, излишене емоције и гомиле песама са ТДИ радија.

То је место где могу да се крећем и затворених очију, мој кутак. Било би ми много тешко када бих једном морала да затворим та врата, а знала да ће ми то бити последњи пут да чујем шкрипање те браве...

Бринемо о себи, бринући о природи

Образовање за одрживи развој и заштиту животне средине је задатак сваке образовне институције. Вођена овом идејом наша школа је, у жељи за унапређењем реализације наставног процеса, у протеклом периоду уложила значајне напоре који су показали резултате у виду боље опремљености школе, набавке наставних средстава потребних у настави стручних предмета, неопходних за образовни профил геодетског техничара - геометра. Носиоци активности су запослени и ученици школе. Корак даље у раду школе је њено учешће у међународном пројекту „Еко-школе“ у циљу достизања општих еколошких стандарда предвиђених ових програмом.

Подршку Геодетској школи у овом програму је пружила Градске општине Звездара и низ локалних институција: Звездара театар, Болница за плућне болести и туберкулозу, Полицијска станица Звездара, Спортски центар Олимп, Звездарски еколошки центар, родитељи ученика школе и појединци који су својом професионалном оријентацијом усмерени ка заштити животне средине.

Еко-школе представљају програм који је под покровитељством струковног удружења Амбасадори животне средине и националног ментора међународног програма „Фондације за едукацију у области животне средине“, уз подршку Центра за промоцију науке Републике Србије, Министарства здравља и Министарства просвете, науке и технолошког развоја. Задатак програма је васпитање младе генерације у осетљивим питањима животне средине и оспособљавање младих за доношење одлука о развоју друштва у будућности., обука ученика у реализацији еколошких пројеката и процесу вршњачке едукације, очување здравља ученика и остале популације обухваћене пројектом и истраживање карактеристика биодиверзитета на територији општине Звездара.

Активности које је школа у оквиру реализације програма Еко – школе у досадашњем периоду реализовала су: сарадња са Болницом за плућне болести и туберкулозу у оквиру конкурса за ученике у организацији Тетра Пака, а која се односи на креирање употребних предмета од Тетра Пак амбалаже. Ученици Геодетске техничке школе су у договору са управом болнице уприличили сусрет са малим пацијентима, којима су поклонили своје радове, играчке и друге предмете, испричали им како су их направили и подучили их да и сами то учине у тренуцима боравка у болници. Овај хумани чин, поред еколошке, има и социјални карактер и драгоцен је у процесу развоја ученичке личности и осећања емпатије, потребне грађанима нашег града и наше општине. Светски Дан вода обележен је посетом Ади циганлији и пригодним предавњем о живим врстама које тамо обитавају.

Ученици и професори школе су, такође у сарадњи са општинском управом и СЦ Олимп обележили Светски дан здравља, а последња активност која је уједно и најзначајнија у досадашњем раду Еко – одбора у напорима ученика и професора Геодетске техничке школе, учешће на конкурс Еко – репортери, који обухвата креирање и израду кућица за птице које су ученици направили са жељом да се очува део живог света наше околине и сегмент биодиверзитета који је осетљив, а значајан за човека. Овим активностима ученици су желели да покажу своју опредељеност очувању животне средине и оних делова који оплемењују живот и рад у граду. Рад је освојио прву награду на националном такмичењу и представљаће нашу школу и нашу земљу на међународном такмичењу у Копенхагену.

Руководилац еколошке секције:

Јагода Петровић Укај

Школа је наш други дом, а школско двориште је дом за нове, мале станаре – градске птице

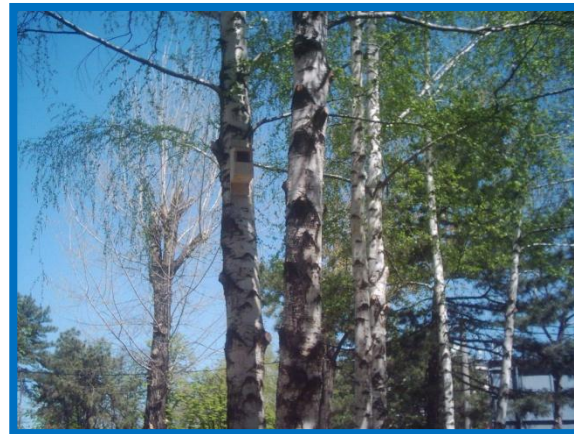
Биодиверзитет или биолошка разноврсност представља разноврсност и свеукупност свих живих бића на планети Земљи, односно неком њеном делу. Имајући у виду чињеницу да у Србији постоји преко 40 врста птица дупљашаца, које углавном саме не граде гнезда већ користе постојеће природне дупље, дошли смо на идеју да им оплеменимо простор за живот. Најчешће врсте којима можемо помоћи постављањем кућица су: велике и плаве сенице, мухарице, бргљези, црвенрепке, црвендаћи, пољски и врапци покућари. За поменуте врсте птица кућице су сличне по изгледу, осим што се разликују димензије отвора.

Често се могу наћи кућице за птице које нису адекватно конструисане и које доносе више штете него користи. Веома је важно следити одређена правила приликом прављења и постављања кућица, како би оне испуниле своју сврху.

У околини Геодетске техничке школе и на целој територији општине Звездара могу се срести, али веома ретко неке од поменутих врста птица.

Наша идеја се, на основу ових анализа усмерила на покушај заштите птица у непосредној околини школе, у школском дворишту, са претпоставком да би тако могли учинити овај део града бољим и примеренијим местом за живот београдских птица. Ову заштиту осмислили смо изградњом и постављањем кућица за птице на постојећа стабла бреза и четинарског дрвећа, као место за њихово гњезђење, са циљем обезбеђивања сталног и у најбољем случају повећања броја врста птица.

Локални проблем који је у вези са специјским биодиверзитетом птица основа је истраживања које смо спровели и анализирали. У том истраживању нам је свесрдно помогао г. Зоран Карић, М.Сц. аналитичар за заштиту животне средине, који нас је упутио на све врсте птица које постоје у Београду и указао на оправдану потребу њихове заштите у могућностима који су условљени урбаним начином живота. Овај начин обезбеђује како естетску, тако и еколошку вредност. Птице се хране инсектима, а ако је гнездо на дрвету у оваквој кућици, повећаће се број уловљених инсеката. По проценама стручњака, сматра се да само једна породица велике сенице поједе и уништи годишње око 150 кг инсеката, чиме индиректно помаже човеку.

Локални проблем који је у вези са специјским биодиверзитетом птица основа је истраживања које смо спровели и анализирали. У том истраживању нам је свесрдно помогао г. Зоран Карић, М.Сц. аналитичар за заштиту животне средине, који нас је упутио на све врсте птица које постоје у Београду и указао на оправдану потребу њихове заштите у могућностима који су условљени урбаним начином живота.

Задатак који смо поставили нама, као еко- репортерима, представља израду десет кућица за птице према упутствима којима се воде орнитолошки стручњаци, њихова поставка у школском дворишту, у дворишту Звездара театра и зеленој површини испред Болнице за плућне болести и туберкулозу, наших сарадника у оквиру Еко-школе. Неопходно је да кућице буду постављене на одговарајућој висини, ради безбедности птица, као и да су отвори окренути странама заштићеним од ветра и од сунца, о чему смо водили рачуна и тако их поставили.

У раду смо спровели анкету међу грађанима која се односила на познавање птица у окружењу, њиховог начина живота, али и друге еколошке проблеме и питања. Анализом анкете дошли смо до закључка да је поред других проблема, већина суграђана показала позитиван став по питању израде и поставке кућица за птице, као начин решавања једног локалног проблема, али исто тако и као позитиван пример за будуће еколошке акције на територији општине Звездара.

Решавањем питања одређивања локалитета за кућице сматрамо да можемо да утичемо на обезбеђивање опстанка градских врста птица, на очување биодиверзитета на локалном и ширем нивоу.

У складу са нашим решењем повезујемо и сазнање о очувању птице Малог вранца на Ади циганлији, која је и поред изградње Моста на Ади задржала своје зимовалиште у нашем граду, уз адекватан напор стручњака и подршку грађана.

Овакви напори ће, сигурни смо, имати утицаја на даљи развој еколошке свести код суграђана са посебним акцентом на утицај ученичке активности на развој еколошке свести. Намера нам је да локално становништво упознамо са потребом неговања других живих врста у непосредној околини живљења и тако дамо пример очувања других екосистема и на ширем нивоу.

Наше решење је сигурно и трајно, јер је поставка извршена према научно провереним садржајима. Сматрамо да ће правилним обавештавањем јавности и сарадничком подршком и друге институције обратити пажњу на сличне проблеме и тако утицати на очување биодиверзитета разних врста живог света у граду, али и у целој нашој земљи.

О нашем раду обавештени су како професори и ненаставно особље, тако и родитељи и они ученици школе који нису директно учествовали у изради кућица, чланцима у пролећном издању школског часописа „Репер“. У поменутом часопису налази се и детаљнији чланак, интервју са Зораном Карићем, који је у току нашег рада посетио школу, упознао нас са детаљима о животу птица у нашој земљи и на тај начин проширио наша знања, али и пружио додатни мотив да више научимо о овим врстама.

У циљу обавештавања јавности о нашој активности информисали смо поједине локалне институције, општинску управу, школске сараднике и грађане, да ће се путем градске телевизије Студио Б шира публика упознати са нашим напорима да утичемо на очување биодиверзитета у граду, у термину према предлогу телевизијске станице. Такође, информацију о овој акцији смо поставили на школски сајт и на школску фејсбук страницу, као и дељењем флајера 16.априла 2015.г. грађанима са информацијом о догађајима у школи, постављању кућица и раду еко-репортера.

Нашу идеју су већ прихватиле институције које у оквиру Еко-школе сарађују са нама и то сматрамо додатним успехом, а у знак захвалности за сарадњу поклонили смо једну кућицу Болници за плућне болести и туберкулозу, а две кућице Звездара театру.

Еко –репортери Геодетске техничке школе, Београд, 16.април 2014.

„Бисери“ на часовима географије

Причали смо о примерима загађења ваздуха, а један ученик је рекао:
„У Панчеву виде шта дишу“

Стефан је показујући акумулативни облик абразије, рада таласа, превлаку Св.Стефан назвао *Св. Ја*.
„Линије које повезују места са истом количином падавина су изохијене,“ рекао је ученик и изазвао смех. Одговор је изохијете.

Док је стајао испред карте и одговарао ученик је узвикнуо:
„Цаба ми причате иза леђа, јер кад се окренем сви ћутите!“

Питала сам ученика због чега показујемо на географској карти Карађорђево, одговорио је: *„Због карађорђевог иницијала!“*

Ученици су наводили примере за глобализацију као што су интернет, кока-кола, енглески језик, а један ученик је додао и кокаин... *„Па свуда га има“*

Док смо разговарали о етничкој структури становника Војводине поменула сам и Буњевце. На питање да ли знате ко су Буњевци, чуло се из последњих клупа: *„Они што су се бунили!“*

Где је Ливадичко језеро? *„Тамо где има траве!?“*

Како и зашто су црнци, негроидна раса, дошли у Америку?
„Да би постали председници.“

Уместо одговора да један од облика ерозије настаје радом таласа ученица је уместо абразија рекла *амброзија*.

Опоменула сам ученика који шапће географске појмове, а он је рекао: „*Извините, понела ме атмосфера!*“

Док су ученици радили тест, ученик који је био ослобођен израде теста питао је да изађе уз речи: „*Не могу да слушам тишину!*“

Говорећи о врстама религије и њиховим карактеристикама питала сам : „Достизање нирване је циљ...“ а ученици су добацили: „*Јелене Розге!!!*“

„Ко је живео у Рисовачи?“ Уместо одговора палеолитски човек, речено је „*пећински човек*“

Са Сланинијаде у Качареву гледали смо фотографије и међу њима је била фотографија срца у облику сланине. Један ученик је додао: „*...а тужно прасе поред.*“

Тражила сам да наведу бар три врсте листопадног дрвећа. Да бих им помогла, а нехотице можда и одмогла рекла сам: „шта се уноси на Бадње вече?“ Чуло се: „*Јелка!*“

„Ко је користио пушкице на контролном?“ Нисам ни очекивала одговор, али је Владимир поносно изјавио: „*Ја сам поштено добио јединицу!*“

„Како се зове становништво које прима стипендију, алиментацију, изнајмљују станове (рентијери) ?“ „*Цареви*“, рекао је ученик.

„Како се зове период преласка из социјализма у капитализам?“ Уместо транзиција, чула сам љутито : „*Криза!*“

Урош: „Чуо сам да Кинези очекују трећи светски рат!“ Марко, који није био баш концентрисан, рече: „*Аууу! Па морам и то да учим!*“

Зашто су нестали диносауруси? „*Због економске кризе!*“

Који је најпознатији купус? Мислила сам на место Футог, а добила одговор „*свадбарски*“.

Смејала и записивала:
Душица Ивандић, проф.географије

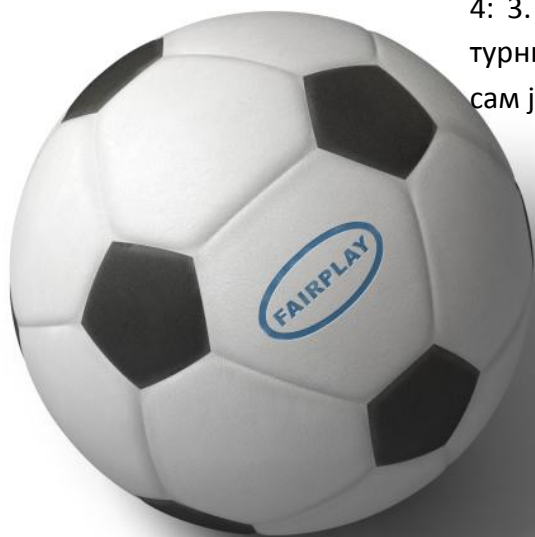

Мој друг спортиста

Мирослав Бантић је ученик Геодетске техничке школе у Београду. Још од малих ногу је показивао изузетан таленат када је спорт у питању, али је један од спортова који је заиста заволео био теквондо. Дуго година се бавио тим спортом, вредно тренирао како би постао што бољи. Једнога дана тренер га је обавестио да ће се за неколико недеља одржати турнир у Вршцу. Мирослав је напорно вежбао, тренирао сваког дана како би био спреман за свој први турнир. Пре самог почетка турнира рекао је тренеру да има изузетно велику трему. Тренер га је охрабрио и рекао му је да је напорно тренирао, да је много времена уложио у овај спорт и да ту нема места за трему. То је охрабрило Мирослава и донело му потрбно самопоуздање. Након тешких борби Мирослав је успео да на свом првом турниру освоји сребрну медаљу, што је био огроман успех. Од тог турнира па на даље све је ишло како треба. Прву златну медаљу Мирослав је освојио одмах на следећем турниру који се одржао у нашем главном граду. Ту је у финалу победио сина председника Украјине, то је победу уцинило још слађом. Његов последњи турнир је био уједно и његов најзначајнији. Људи из целе Европе су се окупили на једном месту како би освојили медаљу која ће неког такмичара учинити шампионом Европе. Мирослав је на том турниру остварио невероватан успех узевши златну медаљу и поставши шампион Европе. У полуфиналу победио је Румуна са 12: 3, а у финалу Грка са 4: 3. Још један податак који морам да кажем је тај да је са сваког турнира на којем је учествовао, Мирослав кући донео медаљу. Зато сам ја поносан што имам оваквог друга као што је Мирослав Бантић.

Прилог написао: *Марко Богдановић, ученик II- 5*

Школска трибина

Тема: Злоупотреба наркотика

“БИРАМ СПОРТ, ДРОГУ НЕ”

Ученици наше школе имали су прилику да присуствују трибини о злоупотреби наркотика на којој су о својим искуствима говорили бивши зависници од алкохола и разних дрога.

Трибини су присуствовали професори, директор, као и начелник полицијског одељења за сузбијање и превенцију наркотика Министарства унутрашњих послова Србије. На предавању ученици су се упознали са свим нежељеним дејствима коришћења наркотика, законом и казнама за поседовање било које врсте дрога.

Један од зависника испричао је своју животну причу о томе како је постепено почео са алкохолом, ишао је по журкама, ушао је у лоше друштво и у тим годинама све је изгледало забавно.

Убрзо је схватио да да ради лошу ствар. Касније је почео да се дрогира, да губи пријатеље, родитељи су му били очајни Нико није могао да му помогне све док сам није одлучио да крене са лечењем. Сада се налази у кући за одвикавање, у којој живи са другим зависницима.

Став Ученика

Ученици ову трибину углавном сматрају веома интересантном и корисном.

Најчешћа питања која су ученици постављали бившим зависницима тичала су се могућностима потпуног излечења, занимало их је и да им гости опишу своје понашање под дејством наркотика, шта је најгоре што су урадили и шта их је навело да почну са лечењем.

Анкета међу посетиоцима

На питање да ли познају некога ко корисите наркотике ученици су одговарали потврдно.

Знање ученика о постојању наркотика је велико, а ово су неке које су набројали: марихуана, кокаин, хероин, хашиш, спид...

Они који најчешће посегну за наркотицима су углавном средњошколци.

Интервјуисани ученици углавном нису имали искуства са коришћењем наркотика, али су примећивали да у школи има оних који их користе. На питање како бисте реаговали да видите неког из свог друштва да користи наркотике, ученици најчешће кажу да би се склонили из тог окружења.

„Склонио бих се из тог друштва”
“Пустио бих га да се дрогира”
“Придружио бих му се”...

Ово су неки одговори, често праћени смехом.

Прилог написали:

Марко Богдановић II-5

Никола Дилпарић II-1

Павле Њемец II-1

Питање за читаоце:

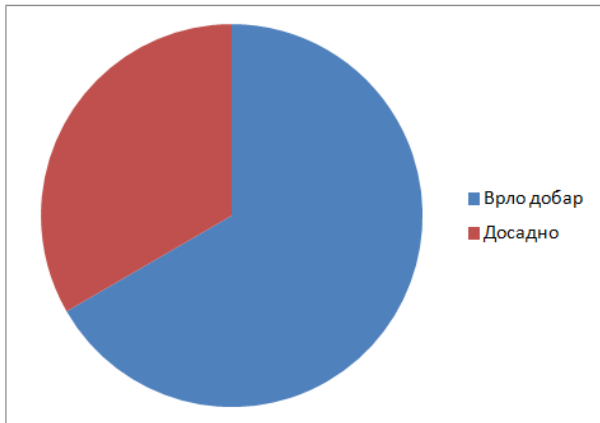
Чиме бисте волели да се бави следећа трибина?

Погледајте одговоре анкете ученика на следећој страни.

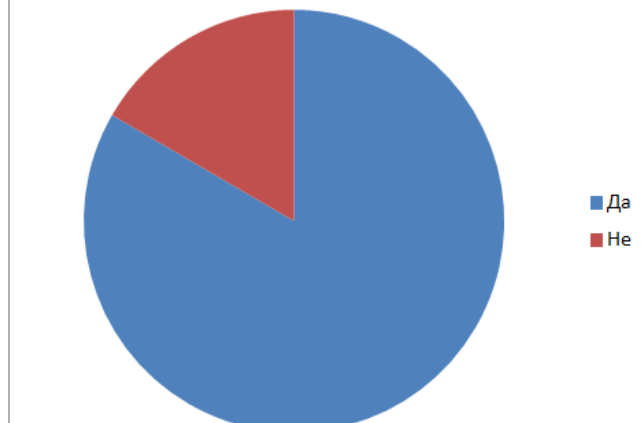

Анкета међу посетиоцима

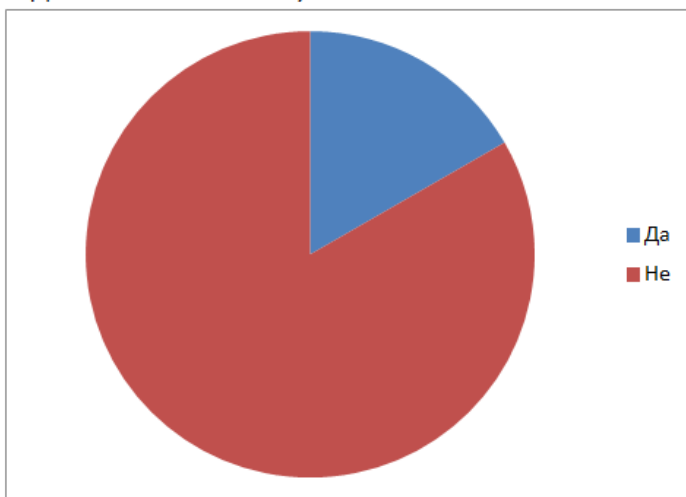
1. Какви су вам утисци о трибини?

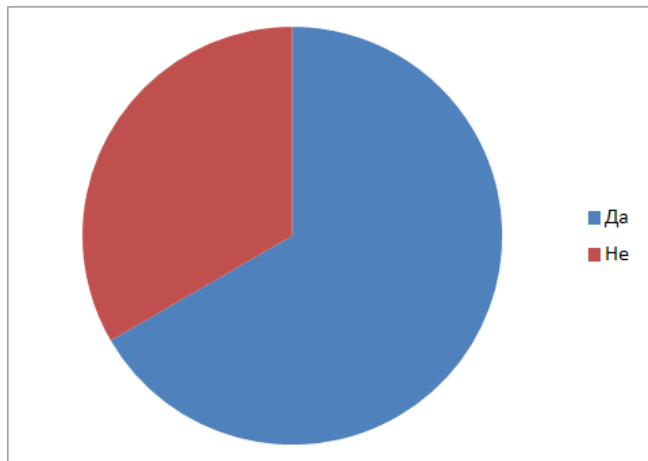
2. Да ли познајете некога ко злоупотребљава наркотике?

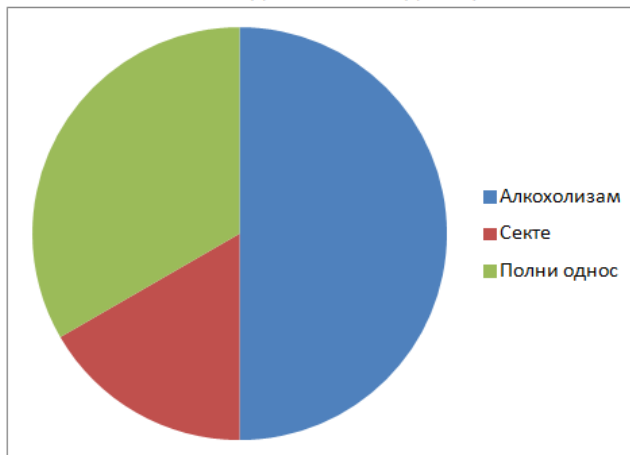
3. Да ли имате лично искуство?

4. Да ли сте приметили да неко у школи користи наркотике?

5. Чиме би сте волели да се бави следећа трибина?

Гошћа из Туниса

Драгоцену помоћ у презентовању наше гошће пружила је проф. Јагода Петровић Укај.

На самом крају школске године, у госте нам је дошла студенткиња Амина Тејеб из Туниса преко Аиесеџ организације.

Global Talent- [AIESEC Serbia](#) је интернационални програм волонтирања, намењен младим људима који желе да стекну професионално искуство у интернационалном окружењу.

Амину Тејеб угостила је наша професорка Маријана Милошевић како би ученике Геодетске техничке школе упознала с другом културом, језиком, начином живота и размишљањем, толеранцијом и гостопримством.

Гошћа нам је говорила о изгледу њене државе, систему образовања у Тунису, обичајима, људима, понашању, храни, шта јој се допада у Србији а шта не...

Амина нам је и презентацију у чијем је оквиру био и квиз, у коме је желела да види колико ми заиста знамо о Тунису. Показала нам је и пар слова арапског писма којим се они служе. И знатна занимљивост је та да они пишу с десна на лево.

Код њих се здравство јако цени, али имају лоше услове за то. Амина се одушевила нашим знањем о њеној држави и позвала нас је да будемо њени гости.

Прилог написала:

Даница Богдановић III-4

Погодите ко је тајанствени професор на слици?

Млади карикатуриста:
Цијан Алекса III-4

Ован

Овнови јако су узбуђени око почетка сваке нове школске године. Како би били успешни у школи потребно им је пуно нових изазова, али и осећај да су у нечему успешни.

Њихов потенцијал: Они су рођени вође, будући председници разреда, вође спортских тимова и често најпопуларнији у школи. Воле геодезију.

Упозорење: Они знају често попустити у школи, ако се не прати њихов рад.

Бик

Иако су често спори у обављању својих школских задатака, поуздани су и увек се максимално труде. Воле математику.

Њихов потенцијал: Иако се неће истакнути као генијалци у разреду, за њих вреди право "тиха вода брег рони".

Упозорење: Будући да имају помало уврнути појам о времену, највећи проблем Бикова је завршавања задатака на време. Будући да су велики љубитељи материјалног, боље резултате Бикова постићи ће депарцем.

Они су највећи забављачи у друштву, па тако и у школи. Интелигентни су и воле учити, а највише се воле писмено изражавати.

Њихов потенцијал: Заблистаће у предметима који од њих захтевају оригиналне идеје и креативност.

Упозорење: Близанци не смеју радити превише ствари у исто време, јер се неће моћи у потпуности посветити ничему. Не воле ГМР.

Близанци

Нежне душе. Стално су заљубљени и желе бити вољени. Често осећају страх у школи. Не воле строге професоре. Иду им језици.

Њихов потенцијал: често имају пуно сакривених талената. Физичко и предмети где се црта су ко створени за њих.

Упозорење: Ракови често "упијају" расположење својих родитеља и пријатеља. Добри су другови.

Ђаци лавови другима изгледају снажно, али то прикрива њихову рањивост. Сви их виде као моћне и успешне. Воле тешке предмете у школи.

Лав

Њихов потенцијал: предодређени су за главне улоге у школским представама, или спортским екипама.

Упозорење: наградите за добро понашање похвалом. Они то очекују.

Они су мали перфекционисти, одлични у организацији. Воле бринути и помагати другима, јер се тако осећају корисно.

Њихов потенцијал: одлични су у комуникацији.

Упозорење: склони су самокритици. Воле да воле, али не умеју да одрже везу. Воле строге професоре.

Девница

Вага

Добри људи али често свој идентитет проналазе у мишљењу околине. Важно им је да се сви око њих добро слажу. Понекад су неодлучни.

Њихов потенцијал: Одлични су у предметима или хобијима који захтевају прецизност и упорност. Њих воле професори

Упозорење: Ваге, не слушајте друге!

Шкорпија

Емоционални су и воле доминирати и у породици и у школи. Снажни су и пуни енергије, бистри су. Сви су заљубљени у њих

Њихов потенцијал: Воле учити и истицати се.

Упозорење: Одлични су борци. Тешко подносе пораз.

Стрелац

Имају одличан смисао за хумор, немирни су и шармантни.

Њихов потенцијал: јако су талентовани спортисти, а могу бити успешни у готово свему. Заблистаће од треће године средње школе.

Упозорење: Ако „преживе” другу годину за њих ће велику опасност представљати лоше друштво због којег могу попустити у школи.

Јарац

Јарац воли српски језик и географију. Воле породичне вредности. Они су упорна, тврдоглава и врло паметна деца. Њихов потенцијал: Воле размишљати, анализирати и предвиђати

Упозорење: Они воле ауторитет. Често би преузели улогу професора.

Они су оригинални, бунтовни и врло самостални. Брзо уче, док су им предмети који их не занимају одбојни и неретко имају проблема с њима. Често иду на поправни испит.

Водолија

Њихов потенцијал: Врло су креативни

Одлично им иде механика и поправљање ствари. Одлични су на пракси из ГМРа.

Упозорење: У пубертету су врло бунтовни, не поштују ауторитет

Увек заљубљене и креативне рибе живе у свом замишљеном свету. Рођене су за природне науке. Одличне су у геометрију, добро се сналазе у простору. Склони су аналитици и размишљању

Њихов потенцијал: интуитивне су

Упозорење: Осетљиве су, склоне пороцима.

Рибе

У припреми учествовали :

Геодетска техничка
школа

Ул. Милана Ракића
Бр.42
11000 Београд
Звездара

Phone:

011/24-11-880

Fax:

011/ 24-11-880

E-Mail:

geodetskaskola@sbb.rs

ГЕОМЕТРИ

Посети нас на сајту

www.geodetska.edu.rs

Главни и одговорни уредник
Оливера Лојаница
Технички уредник
Тамара Ивковић, Маријана Милошевић

Редакција:

Наталија Милосављевић, Аница Марић,
Слађана Жежељ, Иван Лазић, Марко
Тодоровић, Душан Антић, Марко
Богдановић, Јелена Савковић, Даница
Богдановић, Зорица Божовић, Никола
Кнежевић, Алекса Цијан, Александар
Бабић, Радован Антонић, Спасић Алекса,
Арсенијевић Милош, Паповић Никола,
Милићевић Анђела,
Вукелић Мила, Богућанин Лара,
Младеновић Станислав, Ђокић Никола,
Катарина Матић, Лара Латас, Тамара
Радосављевић, Милица Здравковић, Никола
Стојковић, Александар Јовановић, Никола
Ђоновић, Јована Вучковић, Никола Дилпарић,
Павле Њемец, Тијана Петровић.

Техничка обрада:

Никола Кнежевић, Алекса Цијан,
Александар Бабић, Арсенијевић Милош.